

Sygn. akt III AUa 960/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak (spr.)
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górska

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2016 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy **M. A.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 września 2015 r. sygn. akt VI U 89/15

p o s t a n a w i a :

umorzyć postępowanie apelacyjne.

Sygn. akt III AUa 960/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 stycznia 2015 roku znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił M. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 16 grudnia 2014 roku uznała, iż ubezpieczony jest częściowo, okresowo, do 30 stycznia 2017 roku niezdolny do pracy, częściowa niezdolność do pracy powstała 13 kwietnia 2011 roku. Organ rentowy wskazał, że łączny udokumentowany przez wnioskodawcę okres ubezpieczenia wynosi 30 lat, 9 miesięcy i 22 dni okresów ubezpieczenia, w tym 30 lat, 8 miesięcy i 22 dni okresów składkowych. Na podstawie przedłożonych dokumentów w ostatnim 10-leciu przed dniem powstania niezdolności do pracy tj. w okresie od 13 kwietnia 2001 r. do 12 kwietnia 2011 r. ubezpieczony udowodnił 1 rok, 5 miesięcy i 14 dni okresów ubezpieczenia, natomiast w ostatnim 10-leciu przed dniem zgłoszenia wniosku o świadczenie, tj. w okresie od 14 maja 2014 r. do 1 maja 2014 r., udowodnił 1 rok, 4 miesiące okresów składkowych. Mając na uwadze powyższe organ rentowy stwierdził, że brak jest podstaw prawnych do przyznania ubezpieczonemu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o uznanie, iż od dnia 25 października 2013 roku, tj. od dnia operacji wszczęcia sztucznego stawu biodrowego, jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, co potwierdzili biegli sędziowie w opinii z dnia 9 listopada 2013 roku. Wskazując jednocześnie, że legitymuje się ponad 30-letnim okresem składkowym, wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości. Podtrzymał przy tym argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji – wobec uznania przez Komisję Lekarską ZUS-u, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od 13 kwietnia 2011 roku do 30 listopada 2017 roku, organ rentowy nie stwierdził podstaw prawnych do wydania innej decyzji niż zaskarżona.

Wyrokiem z dnia 21 września 2014 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie M. A.. Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

M. A. urodził się w dniu (...)

Ubezpieczony z wykształcenia jest technikiem mechanizacji rolnictwa w okresie aktywności zawodowej pracował jako mechanik samochodów ciężarowych, kierowca samochodów osobowych, kierownik transportu w (...), kierownik pralni chemicznej, operator agregatu chemicznego. W latach 1998-1999 ubezpieczony prowadził działalność gospodarczą – handel oraz świadczenie usług transportowych samochodem ciężarowym, natomiast w latach 2003-2005 prowadził działalność w przedmiocie usługi budowlane, hydrauliczne. Od 2005 roku ubezpieczony nie pracuje zawodowo.

Orzeczeniem z dnia 13 sierpnia 2014 roku Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy do 31 sierpnia 2017 roku. Jako datę powstania częściowej niezdolności do pracy przyjęto dzień 13 kwietnia 2011 roku.

Orzeczeniem z dnia 16 grudnia 2014 roku Komisja Lekarska ZUS, rozpoznając u ubezpieczonego: chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych i stawów biodrowych po leczeniu – wykonano alloplastykę prawego stawu biodrowego, dnę moczanową, cukrzycę typu II, nadciśnienie tętnicze, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, uznała, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 30 listopada 2017 roku. Jako datę powstania częściowej niezdolności do pracy Komisja lekarska ZUS uznała dzień 13 kwietnia 2011 roku.

Na dzień wydania zaskarżonej decyzji u ubezpieczonego istniały:

- stan po alloplastyce stawu biodrowego prawego,
- początkowe zmiany zwyrodnieniowe lewego stawu biodrowego,
- zmiany zwyrodnieniowo zniekształcające stawów kolanowych bardziej zaawansowane w lewym stawie kolanowym,
- nadciśnienie tętnicze,
- cukrzyca typu 2,
- otyłość (BMI=32 kg/m²)
- dna moczanowa,
- łagodny rozrost gruczołu krokowego.

Ubezpieczony jest częściowo okresowo niezdolny do pracy od 1 czerwca 2014 roku do 30 listopada 2017 roku, z uwagi na zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych. Rozpoznane zmiany w stawach kończyn dolnych mimo, że ograniczają wydolność chodu, nie powodują konieczności posługiwania się sprzętem ortopedycznym.

Przebyta alloplastyka stawu biodrowego prawego ogranicza możliwość wykonywania prac ciężkich.

Zarówno cukrzyca jak i nadciśnienie tętnicze nie powodowały w przeszłości ani nie powodują obecnie długotrwałej niezdolności do pracy. Nadciśnienie tętnicze jest dobrze kontrolowane małą dawką leku hipotensyjnego, nie stwierdza się powikłań ani zmian narządowych. Cukrzyca leczona dietą nie ogranicza zdolności do pracy. Mimo okresowo występujących ostrych stanów zapalnych, niezdolności do pracy nie powoduje także dna moczaniowa.

Łagodny rozrost gruczołu krokowego wymaga leczenia farmakologicznego, zaś w przypadku nasilenia dolegliwości przeprowadzenia zabiegu operacyjnego, niemniej nie upośledza funkcji układu moczowego w stopniu powodującym utratę zdolności do pracy.

W oparciu o tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd I instancji uznał odwołanie ubezpieczonego za nieuzasadnione. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd wskazał przepisy art. 57 i 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 – dalej jako ustawa rentowa).

W swoich rozważaniach Sąd Okręgowy wyjaśnił, że dla uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy istotny jest nie tylko stan zdrowia ubezpieczonego, ale również spełnienie przez niego pozostałych warunków formalnych określonych przepisami prawa. Ubezpieczony nie spełnił zaś warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt w związku z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy rentowej tj. nie wykazał wymaganych przepisami okresów ubezpieczenia.

Na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach Sąd Okręgowy ustalił, że w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o świadczenie, tj. w okresie od 14 maja 2004 roku do 13 maja 2014 roku, ubezpieczony udowodnił 1 rok i 4 miesiące okresów składkowych, w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania całkowitej niezdolności do pracy, tj. w okresie od 1 czerwca 2014 roku do 31 maja 2004 roku, wnioskodawca udowodnił zaś 1 rok, 5 miesięcy i 14 dni okresów składkowych – zamiast wymaganych 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Tak ustalonych okresów ubezpieczenia wnioskodawca nie kwestionował, nie kwestionował też daty powstania niezdolności do pracy.

Mając powyższe na względzie, wobec braku podstaw do uwzględnienia odwołania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił je jako bezzasadne.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się M. A., zaskarżył wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił nieuwzględnienie całej wykładni zawartej w postanowieniu Sądu Apelacyjnego sygn. akt III AUz 33/14. Ubezpieczony nie zgadza się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego zawartym w uzasadnieniu wyroku, który rozpatrzył stan jego zdrowia istniejący dopiero po 1 maja 2014 roku w sytuacji gdy decyzja odmowna organu rentowego z dnia 22 stycznia 2015 roku obejmuje okres orzeczonej częściowej niezdolności do pracy od 13 kwietnia 2011 roku do 30 listopada 2017 roku. Ubezpieczony uważa, że Sąd Okręgowy powinien rozpoznawać stan jego zdrowia w okresie orzecznym w zaskarżonej decyzji ZUS, tym bardziej, że w tym okresie wystąpiła „okresowa całkowita niezdolność do pracy”, która została wykazana w opinii biegłych z dnia 8 września 2014 roku.

Pismem procesowym z dnia 4 lutego 2016 roku ubezpieczony M. A. cofnął swoją apelację, bowiem decyzją znak (...) z dnia 25 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał ubezpieczonemu sporne świadczenie rentowe od dnia 4 sierpnia 2015 roku do 31 października 2017 roku.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Zgodnie z treścią art. 391§ 2 k.p.c. w razie cofnięcia apelacji Sąd II instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu apelacji. Cofnięcie apelacji jest czynnością dyspozycyjną strony, która nie podlega kontroli Sądu (tak, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2000r. III CIZP 6/00 Prok. i Pr. 2000/10/37).

Mając na uwadze czynność dyspozycyjną strony oraz fakt, że organ rentowy przyznał ubezpieczonemu świadczenie rentowe, Sąd Apelacyjny umorzył postępowanie apelacyjne zgodnie z treścią art. 391§ 1 k.p.c.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak SSA Beata Górka